

Η ΓΥΝΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Υπό ΑΔΟΛΦ. ΧΑΓΓΑΜΠΟΡΝ

Εἰς τὸν ἀρχαιότατον Πολιτισμὸν ἡ γυνὴ ἐν τῷ οἴκῳ δὲν εἶχε τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ σήμερον. Εἶχε αὐτὴ καθήκοντα μόνον καὶ οὐδὲν δικαίωμα. Ἐὰν ἐξετάσῃ τις τὴν σχέσιν μεταξὺ τῶν δύο φύλων εἰς τὴν φυλὴν τῶν Καμεροῦμ παρατηρεῖ, ὅτι ὁ ἀνήρ εἶναι ὁ δεσπότης καὶ ἡ γυνὴ τὸ φυσικῶς καὶ κοινωνικῶς κατώτερον δημιούργημα καὶ σκοπὸς αὐτῆς νὰ ἐργάζεται διὰ τὸν ἄνδρα.

Ὁμοίως ἡ τύχη τῆς Αὐστραλιανῆς γυναικὸς εἶνε πολὺ ὀλίγον ἐπίζηλος. Ἡ τύχη τῆς γυναικὸς ταύτης εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τῶν στενωτέρων συγγενῶν, οἱ ὁποῖοι μάλιστα δὲν ὀδηγοῦνται ἀπὸ αἰσθηματολογίας. Ἡ γυνὴ εἶναι ἀντικείμενον ἐμπορίου καὶ οὐδὲν περισσότερον, εἶναι ἐν ἀντικείμενον ἀνταλλαγῆς μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν ἢ ὁρῶν.

Κατὰ τοὺς μεταξὺ τῶν ὁρῶν ἀγῶνας λαμβάνεται ἡ γυνὴ ὡς λεία ὑπὸ τοῦ νικητοῦ ἢ λαμβάνεται διὰ μυστικῆς ἀρπαγῆς. Ἰσως κατὰ τὴν γέννησίν της τὴν ἔχουν ὑποσχεθῆ εἰς ἓνα ἰσχυρὸν πολεμιστὴν. Ὄταν γίνῃ ὠριμος τὴν ἀποδίδουν εἰς αὐτὸν δηλ. κατὰ τὸ 12ον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Δὲν λαμβάνεται ποσῶς ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὴν δίδουν εἰς ἓνα γέροντα. Ἄν τυχὸν κόρη τις ἠθέλε ἀντισταθῆ, ἢ ἀντίστασις καταβάλλεται διὰ φοβερῶν κτυπημάτων καὶ πληγῶν τῆς χειροτέρας μορφῆς.

Ἡ φωνὴ ἀπὸ τὸν μιστὸν ζυγὸν τιμωρεῖται αὐστηρότατα. Διατρυπῶνται οἱ πόδες αὐτῆς διὰ ξυλλίνων ἀκοντίων καὶ οὕτω πᾶσα ἐπανάληψις ἐμποδίζεται. Ἡ γυνὴ ἀνεγείρει τὰς σκητὰς, συναθροίζει ξύλα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν νύκτα τρέφουσι τὸ πῦρ ἐμπροσθεν

τῆς καλύβης, ἐρευνᾷ διὰ τὴν εὐρεσίν παντοειδῶν μικρῶν ζώων ἢ φυτῶν, ἐξάγει ῥίζας δι' ὀξείας ῥάβδου, θραύει μεταξὺ λείων λίθων τὸν συλλεγόντα σίτον καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σχηματισθέντα ἐδέσματα ψήνει εἰς τὴν τέφραν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀνὴρ πηγαίνει εἰς τὸ κυνήγιον καὶ πᾶν ὅτι ἐκ τοῦ κυνηγίου προέρχεται φυλάττει διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἢ μοιράζεται αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἀρρένων συντρόφων τῆς ὁρῆς του. Ὁ ἄνθρωπος εἶδε τοὺς ἄνδρας μετὰ πολύωρον ἀλειάν νὰ τρώγῃσι μὲν οἱ τῶν ὄλων τὰ συλλεφθέντα χωρὶς νὰ φυλάττωσι τίποτε διὰ τὴν οἰκογένειάν των, τὴν μεσημβρίαν δὲ νὰ σπεύδωσιν εἰς τὴν κατασκήνωσιν ἵνα λάβωσι τὸ μεριδίον των ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες των συνέλεξαν ὡς τροφήν. Ὄταν ταξειδεύωσιν ὁ σύζυγος λαμβάνει τὸ ἀκόντιον καὶ συσκευάζει ὄλα τὰ σκεύη κ. λ. π. ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς γυναικὸς ἢ ὁποῖα σπάνιον εἶναι νὰ μὴ φέρῃ 4 ἕως 5 καλάθια.

Ἐὰν ἡ γυνὴ ἔχῃ καὶ τέκνον τοῦτο λαμβάνει θέσιν ἐπὶ τῶν ὤμων της καὶ κρατεῖται ἰσχυρῶς διὰ τῶν χειρῶν ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της. Εἰς τὴν ἄστατον ὀδοιπορικὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν εἶναι ἠναγκασμένους νὰ διδάγῃ ὁ Αὐστραλιανὸς ὡς κυνηγὸς τὰ πολλὰ παιδιὰ θὰ ἦσαν ἐμπόδιον.

Διὰ τοῦτο ἄλλοτε ἐγένετο γενικὴ παιδοκτονία καὶ γίνεται ἀκόμη καὶ σήμερον ἐκεῖ, ὅπου ἀκόμη οἱ λευκοὶ δὲν εἰσεχώρησαν. Οὐχὶ σπανίως ἔτρωγον τὰ ἴδια τέκνα των.

Διηγοῦνται, ὅτι ὁ Αὐστραλιανὸς φονεύει τὸ νεογέννητον τέκνον του διὰ νὰ θηλάσῃ

τὴν μητέρα του οἱ κύνες οἵτινες ὠνομάζοντο Ντίγκο. Πολὺ ἀξιολογώτερα φαίνεται εἰς τὸν ζῶντα εἰς τόσον ταπεινὴν βαθμίδα πο-

λιτισμοῦ ἢ ἀπόκτησις ἐνὸς κυνὸς παρά ἐνὸς παιδίου. Τοιαύτης ἐκτιμῆσεως ἐτύγχανον αἱ γυναῖκες καὶ εἰς ἄλλους λαοὺς.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑἰΩΝΕΣ

ΚΟΜΑΙΘΩ

[Εἰδυλλιακὴ, τραγικὴ ἱστορία ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος.]

Τοῦ Πατρινοῦ συγγραφέως κ. ΜΑΚ—ΑΘΑΝ

Ἡ ἀφέλεια τῆς ξανθῆς βοσκοπούλας ἐρριξε σὲ ἀμηχανία τὸ Μελάνιππο.

Ἀργά, ἀργά τὴν ἐπλησίασε καὶ πιάνοντας τὸ χέρι τῆς προσπάθησε νὰ τὸ χαϊδέσῃ μὰ δὲν μπόρεσε.

— Πές μου λοιπὸν καθαρὰ τί θέλεις ἀπὸ μένα· ρώτησεν αὐτὴ κἄπως ἀνυπόμονα ἐνῶ ἀνθοῦσε στὰ χεῖλη τῆς τὸ χαμόγελο τῆς κόρης ποῦ ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ τὸ θρίαμβο τῆς ὡμορφιάς τῆς.

— Θέλω νὰ γίνης γυναῖκα μου, εἶπε με ἀπόφασι δὲ Μελάνιππος.

— Τί λές, βοσκέ, ξεφώνησεν ἡ ὡμορφὴ κόρη τῆς Ἀρόης, ποῦ ἡ τόσο ἀπρόοπτη ἐξομολόγησι, ἄν καὶ τὴν περιέμενε, τὴν ξάφνισε.

— Δὲν θέλεις λοιπὸν Κομαιθῶ, γιατί δὲν μοῦ μιλάς;

Καὶ πέρνοντας ὁ νέος τὴ σιωπὴν τῆς γι' ἄρρησι ἐπρόσθεσεν, ἐξωτερικεύοντας ὅλη τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς του.

— Μὰ τὴν πάγκαλη θεὰ ποῦ γεννήθηκεν ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσης, μὰ τὴ θεάποῦ παραστέκει στὸν ὑμέναιο, Κομαιθῶ, ἕνα πόθο ἐξω ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ σὲ πρωτοεῖδα. Νὰ σὲ κάμω δική μου. Τί ὡμορφα ποῦ θὰ περνᾶμε. Θὰ σμίξουμε τὰ πρόβατά μας ὅπως θὰ σμίξουμε κι' ἐμεῖς καὶ θ' ἀρχώμαστε τὴν ἀνοιξὶ νὰ τὰ βλέπουμε καὶ νὰ τὰ χαιρώμαστε. Θὰ βάλουμε βοσκούς νὰ τὰ φιλάνε κι' ἐμεῖς θὰ ξεκουραζώμαστε στοὺς

ἴσκιους τῶν πλατανιῶν καὶ θὰ σβύνομε τὴ δῖψα μας στὶς δροσερὲς πηγὰς μὲ στὶς ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ. Σὲ καλύβα πλεγμένη ἀπὸ λυγαριές θὰ κρύβουμε τὴν ἀγάπη μας καὶ θὰ φυλαγώμαστε ἀπὸ τίς μπόρες τ' οὐρανοῦ τὸ φθινόπωρο. Τὸ χειμῶνα κοντὰ στὴ φωτιά μὲ στὸ σπιτάκι μας θὰ λέμε ἱστορίες τοῦ βουνοῦ κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῆς Θεᾶς Ἐστίας. Καὶ ἡ ἀγάπη μας θὰ εἶναι αἰώνια κι' ἄσβεστη, γιατί καμμιά δύναμι δὲν θὰ μπορέσῃ ποτε νὰ τὴν σβύσῃ.

— Τί ὠραῖα ποῦναι τὰ λόγια σου, βοσκέ.

Ποῦ ἔμαθες νὰ μιλάς ἔστι γιὰ τὴν ἀγάπη;

— Μ' ἔμαθαν τὰ μάτια σου μόλις τὰ ἀντίκρυσα, Κομαιθῶ καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά σου πῶστησε σ' αὐτὸ δὲ μικρὸς γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης τὴ φωλιὰ του.

— Μὴ φέρνεις στὸ στόμα σου, καλῆ μου, τὴ θεὰ ποῦ εἶναι τόσο καλὴ γιὰ κείνους ποῦ τὴν ὑμνοῦν καὶ τόσο κακὴ γιὰ κείνους ποῦ ἐχνοῦν τὸ σεβασμὸ ποῦ πρέπει νὰ τῆς ἔχουν κι' ἐναντιώνονται ἔτῃς θελήσεις τῆς.

— Ἐγὼ τὴ σέβομαι καὶ τὴν ἀγαπῶ γι' αὐτὸ φέρνω χωρὶ φόβο τ' ὄνομά τῆς μὲ ἔτά χεῖλη μου. Μὲ εἶπες ὅμως «καλὸ σου», Κομαιθῶ. Τί θὰ πῆ αὐτό;

— Θὰ πῆ πῶς τὰ λόγια σου μοῦ φέρανε ζάλη καὶ ταραχὴ. Θὰ πῆ πῶς κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Μελάνιππε. Θὰ πῆ πῶς κι' ἐγὼ θέλω νὰ γίνω γυναῖκα σου. Μὰ πῶς;

— Ποιδὲς πορρεῖ νὰ ἐναντιωθῇ στὴ θέλησιν